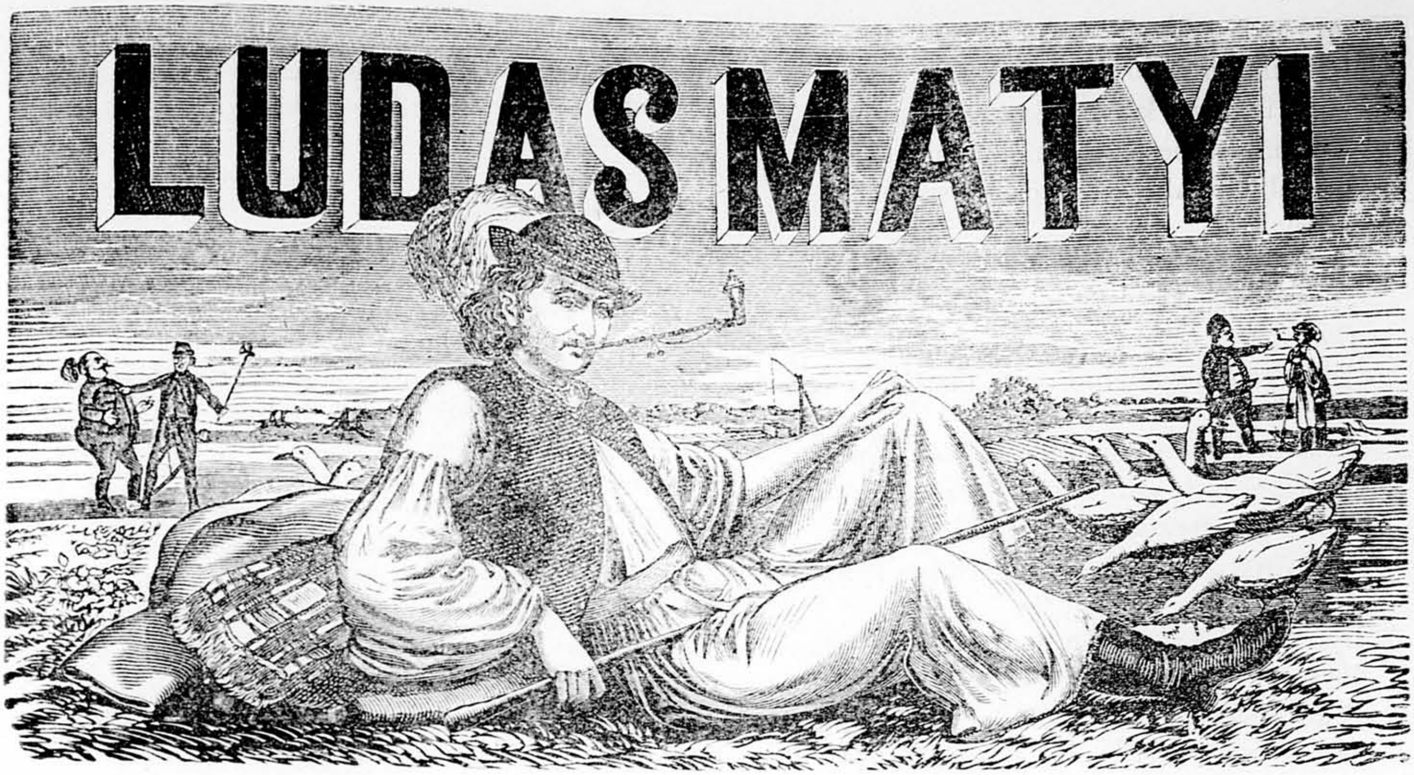

VII. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt.	Az előfizetési pénz a KIADÓHIVATALBA Lipót-utca 45. sz. alá küldendő.	Budapest, jun. 29. 1873. **26**-ik **szám.**	GYÜJTŐKNEK **öt** előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára **15** kr.	*Szerkesztői iroda:* **Lipót-utca 45. sz.** ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.

Előfizetési reklám.

Kaliforniában a san-franciskói temetőben a következő sirfölirat olvasható:

„Tabither emlékeül,
ki neje volt Skimmer Mózesnek,
a „Trombonc“ szerkesztőjének.
Előfizetési dij évenkint 3 dollár.
!Előre kell fizetni!
Gyöngéd anya! példányszerü feleség!
Büró: Coloman kereskedőn túl 2. szám,
Kéretik erősen kopogtatni.
Hiányozni fogsz nekünk mama, hiányozni fogsz nekünk Tabither!
Elfogadtatik mindennemü inseratum, prospectum.“

Kötelességünknek tartottuk e megható sirföliratot közölni, collegiális viszonzásul a „Trombonc“ szerkesztőjének, a ki pár évvel ezelőtt egy Kaliforniában elhunyt hazánkfia sirföliratát szintén megismertette olvasóival. Az az epitaphium pedig szólt ekképen:

Itt nyugszik Nyurga Tóbiás,
magyarországi számüzött,
kit az aranyszomj hajtott ide.

Sta viator!
Igen szerette a „**Ludas Matyi**“ cimü képes ujságot a föld másik feléről.
A csöndes halott figyelmezteti a lármás élőket!
hogy a „Ludas Matyi“ előfizetési ára
Egy évre **6** frt
Félévre **3** frt
Negyedévre **1** frt **50** kr.
Az előfizetési pénz küldendő nem Kaliforniába, hanem Budapestre Lipót-utca 45. szám alá.

Virágzó korszak.

„Virágzó korszak ez“ mondá egy miniszter..
A legközelebbi budget-tárgyaláson, —
Mirábile dictu . . épen az az ember,
Kinek ugyis legtöbb van már a rováson.

De minő virágzó!? korszak ez a mai,
Minő illatos e korszakban nyilt virág?
Azt én e füzérben fogom elmondani:
Figyeljen csak reám most excellenciád

Buján hajt biz nálunk a deficit-tövis,
A szende morálkát megfogta a rozsda..
Gazság és csalárdság lepte el a tövit,
Több konkolyan mint szem, buzában és rozsba.

A konzorciumok nyiltan csalnak, lopnak,
Szédelgő fattyukat hajt a börzevilág, —
Mik a geseftekben szépen burjánoznak,
Itt nyilik a legtöbb a kasztófavirág.

Ily virágzó korszak, a melyben most élünk —
De a munkás méhre vajmi rosz idö jár. —
E korszak, — mit hiven mutat fel e képünk,
Miként a büdöske, illatozik is már.

Haynald kalocsai érsek által alapitott katholikus takarékpénztár alapszabályai.

1. §. Ezen dicsőséges, s az egek urának is szolgálatot tevő katholikus takarékpénztárba, nemcsak katholikus hiveinknek, de minden rendü, — rangu, — és felekezetü egyéneknek, kálvinistáknak, luteránusoknak, unitáriusoknak, nazarénusoknak, zsidóknak, örményeknek, cincároknak, rácoknak, bunyevácoknak, s más ezekhez hasonló vad embereknek pénzt betenni megengedtetik.

2. §. Katholikus hiveink az ezüst és arany betéteket, rendesen ezüst és aranyban kapják vissza is. Hanem a nyakas kálvinisták, s más ezekhez hasonló eretnekek, — ezüst és arany betét helyett — csak banknótával elégittetnek ki.

3. §. Katholikus hiveink minden száz forint betét után kapnak 10-es kamatot; egyébb pogányhitüek, pedig nem kapnak semmit. Köszönjék meg, hogy pénzüket a bécsi zsebmetszőktől hiven megőrizzük.

4. §. Katholikus hiveink, a betéti összeget a felmondás után 14 napra, azoknak esedékes kamataival mindenkor pontosan megkapják, — az idegen hitfelekezetek szinte meg kapják, hanem majd csak az — utolsó kenetkor.

5. §. Kölcsönt, minden igazhivő keresztyén katholikus atyánkfia nyerhet ezen intézettől, habár annak egyébb biztositéka nincs is a szakálánál, — s ha bebizonyul rá nézve az, hogy jámbor életü istenes ember, és hogy hiszi a pápa csalhatatlanságát, a jezsuiták ártatlanságát, — a karmelita szüzek szüzességét, — a barátok szükségességét, — ezeknek a szüzekkel való egyességét, — nem különben a kálvinisták és más elhez hasonló nyakas felekezetek veszedelmességét, — ugy szinte a széna megevésének az üdvöségre megkivántató nagy lelki hasznosságát.

6. §. A kálvinisták, és ezekhez hasonló más istentagadók pedig ne is hederitsenek arra, hogy valaha innen egy fitying költsönt is kapjanak.

7. §. Segélyt nyujtani ezen intézet pénzéből csak igazhitü katholikusok részére szabad, — a többi felekezetbeli nyomorékok és bénák menjenek Pestre, — Lónyaihoz és Török Pál superiutendenshez, — azok eléggé meggyapjasodtak már, — segitsék őket azok.

8. §. Felekezeti iskolák is igényt tarthatnak az intézet jó téteményeire, — de csak a katholikus felekezeti iskolák, — a többiekre pedig semmi gondunk, hogyha bár az illető garabonciás felekezetnek nyakába szakad is.

9. §. A kapu alatti bejáratnál mindjárt egy kis szentelt viztartó medence állitandó.

10. §. A ki az intézetbe jő, kálvinista, nem kálvinista, az köteles magát, — hogy az intézet és a keresztyén katholikus hivekre ártalmatlanná tetessék, — jól beszentelt vizezni, magára keresztet hányni, és a portásnak kezet csókolni.

11. § A kapu alja, és mindenféle, az intézet hivatalos helyiségeihez tartozó árnyékos és nem árnyékos termek, keresztyén martirok, és szentek arcképeivel, és faragványaival feldiszitendők.

12. §. Keresztelő szent János, ki eddig pusztai vándorlását ábrázoló helyzetében, hátára vetett kalappal állittatott elő, — most is ugy állitandó fel, hogy kalapját kezébe tartsa, s ez a kalap legalább is akkora legyen, — mint egy burgerkalap.

13. §. A ki az intézetbe belép, — tartozik ebbe a kalapba, a kegyes életü Jánosnak, egy hatost vetni.

14. §. A ki a kegyes életü Jánostól ezt az adományt megtagadná, — az sommás uton kiebrudaltatik, — és ha netán az intézetben pénze volna, — az pénze vesztettnek nyilvánittatik.

15. §. Az intézet hivatalnokai csak 13 próbás katholikus polgárok lehetnek, az az olyanok, kik a katholikus klérusnak, minden időben hü nyerges paripái voltak, s annak jóléte és boldogságáért, ezután is készek magukat kocsiba fogatni.

16. §. Katholikus költsönt nyerö polgár, ha bár költsönét épen a kellő időben vissza nem fizetheti is, azért az meg nem feszittetik — mig az ellenkező hitüek, a költsön visszafizetés határidejének pontos meg nem tartásáért, nem csak hogy üldözőbe nem vétetnek, hanem szükség esetén, karóba is huzatnak, — s igy bűnös tetemeik hollók és varjak sokaságának átadatnak. Apellálhatnak aztán ezért Debrecenbe, a Rákóci nagy haranghoz.

17. §. Vidéki ember ezen kegyes intézettől kölcsönt csak akkor kap, ha magát buzgó és igazhivő keresztyén katholikusnak beigazolja, s a kalocsai szent szék előtt egy porció jó szivós szénát megeszik.

18. §. Ezen igazi katholikus szellemben szerkesztett takarékári rendszabályok érvényesek mind addig, mig őket az — árviz el nem mossa . . . . s mig igy azok a mocsai tónak át nem adatnak.

Egy főpásztorhoz.

Csalhatatlanságot hirdetsz
S ép ezzel csalod meg nyájad.
Megérd emelnéd, hogy jól ki . . .
Porolnák reverendádat.

Nem Jézus tanának, hanem
Tévhitnek vagy apostola . . .
Rád illik valóban e cim:
Jezsuita! Krisztus lova!

Apostoli nyilt levél
a rozsnyói püspöknek a mi kedves fiunknak.

Szerelmes fiunk az urban!

Atyai szivünk nagy megbotránkozására olvastuk az igaz hitüek lapjában a „Magyar Állam“-ban, hogy amaz elvetemült és gyehenna öröktüzére kárhoztatott tornai képviselő bizonyos Lükö, nem elégedett meg azon szent áhitat hangján adott istenes válasszal, melyet a mi kegyes és jámbor életü fiunk Trefort vallásügyi miniszter azon Asmóditól származott interpellatióra adott, ha valjon igaz-e az, hogy te szerelmes fiunk a pásztorságod alatti nyáj előtt a mi egyedül idvezitő dogmánkat, a csalhatatlanságunkat kihirdetted?

Még nagyobb lelki szomoruságára esett a mi keresztényi és szeplötelen ártatlanságban uszó szivünknek azon áriánus hitü képviselőknek vallástalansága és eszeveszettsége, kik elég vakmerők valának Trefort testvérünk igaz szavaiban kételkedni s azokat tudomásul nem venni, hanem annak napirendre való tüzését határozták el.

Most már szerelmes fiunk, üldöztetni fogsz a hitetlen eretnekek és szakadárok által és épen a mi istenben boldogult elődünk szent Leo pápa napján, és kegyetlenül meg fog hercehurcáltatni a te vallásos tényed amaz gonoszsággal teljes háznak asztalán, miként üldöztették és meghurcoltaték vala a mi kedves fiunk Jekelfalusi a székesfehérvári püspök ugyancsak a mi csalhatatlanságunknak miatta.

Hisszük és valljuk azonban, hogy el fog mulni töled a keserüség pohara, és nem fogják kitenni csuhádat amaz istentelenek, félvén és tartván egyházi átkunktól. Hogy Belzelub hasitson nadrágszijata hátuk közepéből.

Fogadd tehát kedves fiunk ezen vigasztaló és téged idvezitő levelünket, szent Petér legyen irgalmas és kegyelmes a te üldözött lelkednek; fogadd atyai áldásunkat, és azon kegyelmes biztositásunkat, hogy ha a rozsnyói parókhiából a mi irántunk mutatott hüségedért kitalálnál lüköltetni, azonnal tiszteletbeliszentté fogunk privilégizáltatni. Többet non possumus.

IX Pius.

Bucsujárási ropp.

(Factum.)

A vár-p . . . k legközelebb bucsura zarándokoltak Kis-Cellbe. A négy napig tartó esőzéstől agyonázottfázott és a szent buzgóságtól eltelt hivek hazafelé indulva, hogy a gyaloglás kényelmetlenségeitől magukat biztositsák, egyik a szentlélektől megszállt anyóka javallatára vasuton valának hazatérendők, cipelvén magukkal a názáretbeli Jézus másfélöles fafeszületjét is.

A c . . . i állomási pénztárnok a nehézkes fafeszületért, mint valami nem passagir-gut-ért taksát követelt, mit azonban a bűneitől megszabadult szent karaván megtagadott s a feszületet szépecskén a vaggonba csempészte; ezt a stiklit a pénztárnok csak akkor vett észre, midőn már a vonat elrobogott.

A jámbor hivők meg is érkeztek szerencsésen Vár-p . . . re, keresztyéni áhitatos képpel mosolyogván sikerült cselfogásukon, hogy a Jézus Krisztust dij nélkül utaztatták haza. Mily nagy lőn azonban álmélkodásuk, midőn a vaggonokból kiszállva, előáll a vár-p . . . i állomásfőnök s a fafeszületért követeli a dupla vitelbért az illetékes 28 kr. helyett 56 krajcárokat.

A kis-celli pénztárnok persze utánnuk sürgönyzött a vár-p . . . i állomásra, hogy a feszületért nem fizették ki az illetéket, tehát büntetésképen fizettesse meg velük duplán. Denique a bucsujáró ájtatos anyókák kénytelenek voltak a feszületért a dupla taksát megfizetni, s meggyőződni azon bibliai alapelvekre fektetett szent igazságról, hogy valamint a Krisztus koporsóját sem őrizték ingyen, bizony a keresztjét sem viszik ingyen, még a vasuton sem.

No legalább elmondhatják a vár-p . . . iek, — ha minket megváltott a Jézus, — mi is kiváltottuk a Keresztust. Most már nem tartozunk egymásnak.

*

A politikai szélkak

Szól Szlávy a vezér: Mameluk vitézek!
Fegyverre, fegyverre, im támadni készek
Az ellentáborból azok a hiresek —
Kik azt arrogálják, hogy kormányképesek.
Nem veszélyes ellen e támadó sereg,
Harctüze ellohadt, se hideg, se meleg.
Nem szomjuhozzák ők piros véreinket,
Inkább szomjuhozzák piros székeinket.
Vegyük elő tehát ismert politikánk,
Hogy szivesen látjuk, szinleljük legalább.

ok finom taktikája.

Valjon nem a csalékony ábrándképek ideglázasztó szinvegyülete vezérli é utaikon e hamis bolygókat?

Óh nem, ezek — méltányolva a létező helyzet válságos következményeit, s nem akarva kockára tenni a nemzet mindenét, hanem a közösügyes alkotmányos élet által fokozatosan fejleszthető erők reformáló hatalmától várván Magyarország állami igényeinek kielégittetését — csak egy bogár után rohannak a . . .!

Divatos dalok.

Mit mosolyogsz, mit nevetsz?
Hisz csak pénzemért szeretsz.

—

A te szemed olyan kerek:
Ahányat lát, annyit szeret.

—

Ugy szeretlek, majd megeszlek,
De megőszülsz, mig elveszlek.

—

Szekéroldal vendégoldal,
Oszlik foszlik a baloldal.

Jogász-taktika.

Rőfös Andris, meg a barátja Csákány Guszti, mind a kettő jogászgyerek, igen jó pajtások voltak. Mint Castor és Pollux az égen, Kerkápoly és deficit a földön, — oly elválhatlanokká lettenek ők.

Az egyetemre csak tandijt fizetni jártak; egyébkor a Koronában láthattad mindkettőt a karcsu Dákó kisasszonyokkal enyelegni.

Egyszer azonban Rőfös Andris a legszorgalmasabban kezdé látogatni Wenczlicsek et comp. előadásait.

Tantársai szörnyen bámultak e rendkivüli tüneményen; egyik aztán neki gyűrődzködik és kérdi tőle: „Andris te! mért jársz el most minden előadásra?“

— Hja pajtás! mindennek megvan az oka-foka. A mult hónapban Gusztitól pénzt kölcsönöztem s megigértem neki, hogy már mint a mult hétre visszafizetem. Most hajhász mindenütt. Elöle bujdosom barátom, s azért járok az egyetembe, hogy meg ne találjon.

Pályázat

az egri érsekségre.

A pályázóktól megkivántatik:

1. hogy a csalhatatlansági dogmát ne csak kihirdessék, hanem magok is higyjék.

2. hogy életükben már legalább is megettek légyen egy rudas szénát.

3. hogy az ezért járó fogyasztási adót lefizették.

Géfort,
stultuszügyér.

Teörmelékes jedzésec

ez világnac jelös dolgairul.

Anno Dni 1873, mikor is Vindobonába krach leve, a bécsi pénzemberek bukásával 133 odavaló ujsághok is eltüntek wala. A kik megmaradtak pedigh, egyik reggel, másik estve jövendenek ki a typographiábul, de egyik se jön ki reggel is, este is. Partim éjjel tsinálódnak, partim éjjel olvasódnak kerülikh a napvilágot, mint a kutya a pipafüstöt. Ha minálunk is esnékh iljen krach, — mitől caveat nos Deus omnipotens — az Mátyás Diák és Magyar Állam itt is aligha el nem párolognának.

Eodem anno az muszkák in terra Asiatica, Khiwawal verekedénekh. Kaufmann muszka nagjvezir seregét döghalál és rosz időjárás igen megh rongálják vala. Szól tehát ez a bokharai emirnekh, (ez országh Khiwa mellett vagjon) engedje megh neki Bokharán át meghkerülni Khiwát? — Az emir felele: jól van. De az emir rövid látó vala, mert birodalmát tolvaj-alattomban elfoglalá Kauffmann népe. Ebbül az az a tanulsághі: adj a muszkának szállást, kiver az házadbul.

In illo tempore etiam Hispania erat fatalis helyzetben. Carlo, e domo Bourbon fellovalá az hewes vérü hispanokhat, hogy az törvénjes kórmány ellen lázadnának. Ennek egj vezire Santa Cruz-nak hivatik, ez Carlo iránt engedetlen lett légyen — minth az Augsburger Zeitungban vagjon — és Carló halálra itélte, — de ez megérezvén a puskapor szagát, kereket oldott vala, mondván: tsinálok catholicus köztársaságot, meljnek királa lesz a pápa. Az een nyulfark eszemmel és vékony itéletemmel cogitálom, hogj ebből semmi sem lészen.

Ugyanezen esztendőben leőn az a szörnyüség, hogj a hesseni fejedelem fija Henrikus chődöt mondott és — ha van neki — ellicitáljákh minden értékes rendjeit és marháját. Vajjon melyik betsülendő többre, a magiarorszaghi, vagj a hesseni tzimeres ökör? Tsak curiosum gyanánt vettem vala föl ezen teörmelékes jedzetec sorába, melleket is megh irtam a jövő század historicusa számára, in Nomine Dni Matyi.

Párbeszéd a balkö.épi klubban.

Egyik tag: Olvastad az Ellenör mai buffetjét?

Másik tag: Olvastam.

Egyik tag: Nos mit mondasz hozzá?

Másik tag: Hát én bizony azt észleltem belőle, hogy ha a kutya megvesz, elébb a háziakat marja meg s azután fut a falunak.

Egyik tag: Nem ugy van, az eb, ha meg is vesz, nem marja meg soha a háziakat.

A városligetben.

Aranysugár szürődik át
A fák sötétzöld lombjain;
Leheveredni a füre
Olyan üditő, oly fain!

És az a sugár ugy rezeg!
A kéjérzettől olvadok,
De jaj! — vakarom orromat...
Nem fényrezgés az, — de szunyog.

Codificátió és receptió.

Mihály: Ugyan szomszéd, micsoda praktikán törik most a fejüket azok a birák és ügyvédek, a kik már vagy két hét óta disputálnak egymás közt?

Icig: Hát azok bizony hallja khend türvényt akarnak tenni.

Mihály: Hisz azt felértem eddig a magam eszével is, hanem csak azt nem értem én szomszéd! hogy miért nevezik az egyik részt codificationalistáknak, a másik részt pedig receptionalistáknak?

•Icig: No hát majd megmagyarázom én khendnek Mihály bácsi! Lássa khend, a codificationalisták egészen önálló magyar törvényt akarnak alkotni; a receptionalisták pedig csak az osztrák törvénykönyvet és perrendtartást akarják véglegesen meghonositani.

Mihály: No szomszéd! akkor ne nevezzék ez urak magukat receptionalistáknak, hanem egyszerüen csak Bachistáknak, magyarán mondva Bakhuszátoknak.

Victóriához.

Oly szép lány vagy hogyha reád néz bárki,
legyőzöd;
Óh bár harcomnak lenne a vége — neved.

Megvagy, meg, harcom befejeztem drága
neveddel.
Óh, hogy vonnom kell a diadal — szekeret!

Szegedi vic.

— Hová való kereskedő az ur?

„Szegedi.“

— Aztán van szege?

„De van ám...“

— Hát mért nem akasztja fel rá magát?

Szentelt orrfricska.

Az öreg Balogh szinész halála után a „Magyar Állam“ is megemlékezett az elhunyt érdemeiről. Hanem miként? a többi lap mind felemlité, hogy Balogh „Ludas Matyi“ és „Mátyás diák“ cimü népszinmüveket irt, melyek még ma is fenntartják magukat.

A tisztelendő lap azonban „Ludas Matyit“ kihagyta, s csak „Mátyás diákot“ emlitette meg.

Attól félt szegény péterfilléresi, hogy igy előfizetés idején majd reklámot csinál ezzel a Matyinak.

„Az ördög kerüli a tömjénfüstöt“ mondja a példaszó.

A közösülés.

Paczolai képviselő a napokban nagyon panaszkodott egy ismerősének, hogy a mai ülés mennyire kifárasztotta.

— Hm, hm, — felelt az ismerős — aztán milyen ülés volt az, közösülés vagy csak osztályi?

— Közösülés, barátom, közösülés!

— No, akkor elhiszem.

Legujabb hirek.

A „Magyar Állam“ a tegnapi szombat napra, melyen a rozsnyói püspök ügye tárgyaltatott a képviselőházban, daróc kosztümben és mosdatlan szájjal jelent meg.

Azon képviselőket, kik Trefort böjtös válaszával nem akartak jóllakni, „buta, vastagnyaku, bornirt olvasatlanságu lutheránus kálvinistáknak“ bőgte ki előre ez a szentelt mocsárban fetrengő bivalyborju!

A török szultán kincsét — mit a bécsi világkiállitásra küldött fel megbámultatni, — kerekszámmal 50 millióra becsülik.

Hanem aztán őrzi is ám vagy 50 spáhi, hogy el ne lopják.

Szja! a bécsi krach ovatossá teszi még a török szultánt is.

Icig szomszéd és Mihály gazda diskurszusa.

Mihály: Hallotta Icig szomszéd! hogy a Lónyai budai palotájába a szombati vihar alkalmával kétszer is beleütött a menykő?

Icig: Thodja khend Mihály gazda! ha a herr von Lunyai is benne laknék abban a paluthában, messiásüttse asztat mondanám, hogy azt a menyküvet Szlávi khüldthe uda . .

Mihály: Hát már miért küldte volna?

Icig: Azért, hogy a saját paluthájából Lunyait khimarja.

Mihály: Hát azt hallotta e szomszéd! hogy Schopper ő tisztelendősége a rozsnyói püspök, egyházmegyéjében kihirdette azt a komikus csalhatatlanságot, mit a pápák számára kalapáltak öszve a jezsuiták?

Icig: Bizonyusan megirigyelthe a székesfehérvári püspök dicsőségét.

Mihály: Ezzel még nem elégedett meg ő tisztelendősége, hanem ezt a packázó tényét, melylyel országos törvényeinkből gunyt üzött, elnevezte a püspök ur jámbor filkózásnak.

Icig: No már azért megérdemli, hogy kitegyék a csuháját a püspökségből az oly jámbor filkónak.

Mihály: Tudja-e Icig szomszéd! miért lesz a szepesi püspök Samassa, egri érsekké?

Icig: Mert Horváth Mihály püspöknek felesége van . .

Mihály: Ni ni szomszéd! miért tett a magyar kormány a bécsi kiállitási biztosság élére egy Némethet?

Icig: Csopán csak Bécs iránti loyalitásból thodja khend, hogy a magyar biztosnak még csak a neve se legyen magyar, hanem valódi német.

Január—juniusi fél éves, és ápril—juniusi negyed éves prenumeránsainknak előfizetése jelen számmal lejárván, tisztelettel kérjük pártolóinkat, hogy ujbóli megrendeléseiket sziveskedjenek idejekorán megtenni.

A kiadóhivatal.

Zsiga pósta.

XXX-nek: Pityi Palkó valóban nálunk is tragódiális véget ért. A papirkosárban várja azon nem remélt szerencsét, hogy a szolgáló mikor gyujt be vele a . . . sparrhertbe. A többi küldeményt is hasonló sors érte. Jövőre talán inkább sikerül valamit az enyészettől megmentenie.

Fl. . Benőnek. Gy . . . Mike vigasztaló levele nem közölhető. A vizitet elvárom.

Kedves kollégánknak az „Üstökös-“nek: Ennye ebalelke! sose hittem volna, hogy kedves kolléga még rosz viccet is tudjon fábrikálni, akkurate, mintha csak Lopszem Jankó-kodnék.

Azt mondja kolléga édes magáról, hogy: „mi nem fujunk csalogató-előfizetési trombitába. Ott van a „Bolond Miska“ és „Mátyásdeák“, ott van a „Borsszem Jankó“ és „Ludas Matyi“. A ki ezeknek előfizetési felhivását olvassa, sietni fog prenumerálni az Üstökösre.“ Vederemo. Nem olyan bolond az a publikum, minőnek a kolléga gondolja, mert jól tudja, hogy az Üstökös — az élclapok közt olyan, mint a repetáló óra. Leg alább a L. Matyi hét évi folyamából annyi adomát, eredeti okmányt, pattantyut, szikrát és pipacsot reprodukált már, hogy e szellemi reproductiv az Üstökös egy negyedévi folyamát teljesen kifutná. Akarja kedves kolléga! hogy specifikáljuk?

Lassan tehát a testtel, az az a rosz viccel, mert az Üstököstől vagy jót vagy semmit se vár kollégája

a Matyi.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Mészáros Károly** Pest, 1873. Nyomatott Neuer I.nál.